

ת"פ 1801/05/15 - מדינת ישראל נגד מרדכי מוטי אוחיון

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 1801-05-15 מדינת ישראל נ'
אוחיון(עציר)
16 נובמבר 2015

בעניין:

מדינת ישראל

נגד

המאשימה

מרדכי מוטי אוחיון (עציר)

הנאשם

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד ניר עמלי מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד יוסי רז

גזר דין

כתב האישום :

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה שעניינה פציעה כשהעברין מזויין, עבירה לפי סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 28.04.2015, בשכונת אליהו בבית שאן, פגש הנאשם ביצחק אלמליח (להלן: "**המתלונן**") עמו היה לו סכסוך קודם. לאחר חילופי דברים בין השניים רדף הנאשם אחר המתלונן כשסכין בידו, נכנס אחריו לחנות ושם תקף אותו באמצעות סכין וגרם לו לחתכים מדממים בגולגולת, מאחורי אוזן שמאל, מתחת לחזה ושני חתכים בפרק ידו השמאלית.
3. במסגרת הסדר הטיעון, צירף הנאשם שני כתבי אישום נוספים ואף בהם הודה והורשע כמפורט להלן:
 - א. במסגרת **תיק מס' 21682/05-13**, הורשע הנאשם בעבירות שעניינן איומים והחזקת סכין למטרה לא כשרה. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 25.12.2012, סמוך לחצות, הגיעו שוטרים לשכונת אליהו בבית שאן בעקבות דיווח על קטטה. בהגיעם למקום, נצפה הנאשם כשהוא רץ ובידו סכין בעלת להב שאורכה 22.5 ס"מ. עת הבחין הנאשם בניידת המשטרה הניח את הסכין על הקרקע. לאחר שעוכב ע"י השוטרים צעק הנאשם לעברם: "צחי אלמליח הבן זונה הזה לקח לי את הפלאפון...". בהמשך, במהלך חקירתו במשטרה, איים הנאשם בפגיעה בשוטר אשר חקר אותו. הנאשם המשיך ואיים

על החוקר אף במהלך נסיעתם בניידת המשטרתית בדרכם לבית המשפט.

ב. במסגרת **תיק מס' 9760-08-14**, הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן בעבירה שעניינה גניבה. על פי הנתען, בתאריך 30.04.14, גנב הנאשם תיק גב שהכיל סכין, בטריות, מסמכים ומצלמה.

טיעונים לעונש מטעם הצדדים:

4. התביעה טענה כי מתחם העונש בגין העבירה שבה הורשע הנאשם, דהיינו פציעה כשהעבריין מזויין, נע בין 12 ל - 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לטענתה, בעבירות אלימות האינטרס הציבורי מחייב הגנה על שלומם, ביטחונם ושלוות נפשם של האזרח. במקרה דנן, נפגע המתלונן פגיעה ממשית בעקבות מעשיו של הנאשם. על בית המשפט להוקיע מעשים שכאלה ולגזור עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט באלימות. התביעה הפנתה להרשעותיו הקודמות של הנאשם וכן לעובדה כי מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו, ולכן עתרה לעונש מאסר ברף הבינוני - גבוה, כהגדרתה, בתוך המתחם האמור, וכן להפעיל מאסר מותנה בן 12 חודשים, התלוי ועומד נגד הנאשם מתיק מס' 20703-03-12, במצטבר, כך שסה"כ ייגזרו עליו 36 חודשי מאסר בפועל. כמו כן עתרה התביעה לגזור על הנאשם מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

5. הסנגור הפנה לחוט המקשר בין שני תיקים מתוך השלושה בהם הורשע הנאשם, והוא המתלונן. לדבריו, לא מדובר בתקיפה סתם של אדם מן הרחוב אלא הרקע לביצוע העבירות הינו סכסוך קודם בין הנאשם למתלונן. לכן, לשיטתו, לנסיבות הללו משקל רב בקביעת מתחם הענישה הראוי. הסנגור הוסיף כי המתחם שהתביעה עתרה לו רלוונטי לתיקים חמורים יותר בהם נגרמו חבלות חמורות, שלא כמקרה שלפנינו. הסנגור הפנה לשורה של פסקי דין, אשר לדבריו מלמדים כי המתחם האמור אינו מידתי ואינו מתיישב עם נסיבות העניין.

6. באשר לנאשם טען הסנגור כי מדובר בבחור צעיר כבן 29, אשר לחובתו 3 הרשעות קודמות, הוא ריצה מאסר קודם ואף הוטל עליו מאסר מותנה גבוה ובלתי מידתי. לטענתו, הנאשם שוהה במעצר בגין תיק זה מזה כ - 6 חודשים, הודה בפתח משפטו ולקח אחריות על מעשיו ואף צירף תיקים נוספים. באשר לתסקיר ציין הסנגור, כי הנאשם מתקשה לתת אמון ולשתף פעולה, וזאת בשל נסיבות חייו. העובדה כי העבירות בוצעו על רקע סכסוך קודם עם אותו מתלונן יש בה כדי להטות את הכף לטובת הקלה בעונשו של הנאשם.

הסנגור עתר לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, כאורכו של המאסר המותנה. הסנגור ביקש להימנע מהטלת פיצוי כספי לאור זהות המתלונן והרקע האמור, וכן מהטלת קנס כספי, נוכח העובדה כי הנאשם עתיד לרצות תקופת מאסר נוספת על התקופה בה הוא שוהה במעצר.

הנאשם בחר שלא להוסיף דבר על דברי סנגורו.

תסקיר שירות המבחן:

7. מתסקיר שירות המבחן עולה כי בהתייחסו לעבירה העיקרית שעניינה פציעת המתלונן לקח הנאשם אחריות מלאה על ביצועה. לדבריו נתקל במתלונן במקרה, ולאחר חילופי דברים תקף הנאשם את המתלונן באמצעות סכין מחשש לחייו. הנאשם הביע צער וחרטה על כך וטען כי פעל באופן אימפולסיבי ואף הביע רצון להמשיך בהליך שיקומי.
8. על אף האמור קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מתקשה לווסת את דחפיו ולהפעיל שיקול דעת, ומתקשה לקיים אורח חיים יציב. השילוב של התמכרות לסמים וקשיים בוויסות דחפים, הבא לידי ביטוי בהתנהגות אלימה, מצביעים על הערכת סיכון גבוהה להישנות התנהגות מפרת חוק.
9. קצינת המבחן סבורה כי הנאשם זקוק לטיפול, אולם על רקע אי שיתוף הפעולה שלו במסגרת הטיפולית אשר הוצעה לו על ידי שירות המבחן, הסיכוי לשינוי ולשיקום הינו בעייתי ושליילי. לאור האמור נמנעה קצינת המבחן מהמלצה בעניינו.

דין והכרעה:

10. לפי סעיף 40 ג' לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע:

11. עבירת אלימות פוגעת בערכים של שמירה על כבודו של אדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון שלו וביכולתו לנהל חיים שלווים ומוגנים. עבירת הפציעה כשהעברין מזוין עבירה חמורה היא. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה זו הינו שלמות גופו של אדם ובטחונו האישי. על תופעת האלימות הגואה ועל הצורך להחמיר בעונשם של הנוהגים בבריונות ובאלימות, עמד בית המשפט העליון במספר רב של הזדמנויות. יפים לעניין זה דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (פורסם בנבו, מיום 10.11.09):

"... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

וכן בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נ' מדינת ישראל (7.6.05), נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תאריך תקופת המאסר".

12. על ביהמ"ש, הדין בעבירות אלימות חמורות להעביר מסר בדבר העונש ההולם למי שנוקט באלימות לשם פתרון סכסוכים ולשם השגת רצונותיו. על החברה לגלות אפס סובלנות ביחסה להתנהגויות אלימות, כגון זו אשר במקרה זה, הפוגעות בפרט כמו גם במרקם החברתי ובציבור.

13. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות חמורות של פגיעת המתלונן באמצעות סכין, החזקת סכין ואיומים כלפי שוטר. בתי המשפט עמדו לא אחת על החשש שמא עבירה המבוצעת באמצעות סכין עלולה להתדרדר במהירות לפגיעות בנפש. הסיכון האמור מחייב הטלת ענישה משמעותית, לרבות מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

מדיניות הענישה הנהוגה:

14. עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד כי בעבירות אלימות חמורות שבוצעו באמצעות סכין או נשק קר אחר, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים:

א. בע"פ 5316/13 **מסאלחה נ' מד"י** (9.12.13), הורשע הנאשם בכך שבעקבות חילופי דברים מקריים ברחוב, שלף סכין וחתך את לחי המתלונן, באופן שהצריך טיפול רפואי והותיר צלקת ארוכה. בית משפט קמא הטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר קבלת תסקיר נפגע, ולמרות המלצת שרות המבחן להימנע מהרשעה, בשל גילו הצעיר והעדור עבר פלילי. בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש וכן את ערעור המדינה על קולתו.

ב. ברע"פ 7498/11 **נאטור נ' מד"י** (11.10.11), הורשע הנאשם בתקיפת אדם עמו היה לו סכסוך כספי, בתחילה בדחיפות, ולאחר שאחרים הרחיקוהו, שב למקום וניסה לדקור את המתלונן בסכין. המתלונן התגונן אך אצבעו נחתכה ונדרש ניתוח לאיחוייה. התסקיר המליץ על הארכת מאסר על תנאי והטלת מבחן. בבית משפט קמא הוטל מאסר למשך 12 חודשים וכן

הופעלו 4 חודשי מאסר על תנאי במצטבר. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ג. בת"פ 46974-06-14 **מד"י נ' פלוני** (26.11.14), הורשע הנאשם, כבן 24, בכך שבהיותו תחת השפעת אלכוהול דרש להיכנס לבית הוריו למרות התנגדות אמו, אחז בשבר בקבוק ופצע את אחיו וגרם לו חתך באורך 5 ס"מ שהצריך סגירה בסיכות. לנאשם נסיבות חיים קשות והוא בעל עבר פלילי הכולל מאסר על תנאי בר הפעלה, למשך 6 חודשים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ועד 24 חודשי מאסר. הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת התנאי.

ד. בעפ"ג 24519-07-14 **טקלו נ' מד"י** (20.10.14), הורשע הנאשם בפציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה ואיומים, בכך שבהיותו בפאב מסעדה, ניפץ בקבוק זכוכית על ראש המתלונן וגרם לו לחתכים רבים שדרשו תפרים מרובים. בבית משפט קמא הוטלו 30 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך ₪ 6000 וקנס. בערכאת הערעור, הוקל העונש ל-20 חודשי מאסר.

ה. בת"פ 36866-12-14 **מד"י נ' קואדל ואח'** (8.6.15), הורשעו הנאשמים בתקיפת צעירה ברחוב. השניים רדפו אחריה, בעטו בה והכו אותה ואחד מהם ניסה לדקור אותה בגבה, אך פגע בחולצתה וכן ניסה לדקרה בבטן והיא נפצעה בידה, פצע שהצריך תפירה. בית המשפט הטיל עונשי מאסר למשך 19 ו- 21 חודשים על הנאשמים.

ו. בת"פ 7518-06-12 **מד"י נ' רולנס** (30.3.15), הורשע הנאשם בתקיפת בן זוגה לשעבר של אחותו, במועדון, בכך שדקר אותו פעמיים וגרם לפגיעה במעי הדק שבגינה נדרש ניתוח דחוף. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ועד 36 חודשי מאסר, והטיל 26 חודשי מאסר. פסק דינו המקיף של בית המשפט כולל סקירה מקיפה של מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות שבוצעו בסכין.

ז. בת"פ (מחוזי חיפה) 6192-12-13 **מדינת ישראל נ' חאג' ואח'**, נדון עניינם של מספר נאשמים. בנוגע לאחד מהם, אשר הורשע בפציעה בנסיבות מחמירות, גזר בית המשפט 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ח. בת"פ (מחוזי חיפה) 62049-01-15 **מדינת ישראל נ' סעדי ואח'**, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית המשפט כי מתחם העונש הראוי נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מתוכם הפעלה של 4 חודשי מאסר על תנאי.

ט. אמנם ניתן למצוא במאגרי הפסיקה גם דוגמאות לעונשים מתונים שהוטלו בגין עבירות מן הסוג

דן, ואולם זאת, כשהמדובר היה בנאשמים חסרי עבר פלילי, או שהתקיימו בעניינם נסיבות מקלות ושיקומיות (ת.פ 54410-06-13 מד"י נ' ריא (14.7.14); ת.פ 8665-09-12 מד"י נ' חרובי (5.5.13); עפ"ג 43072-09-13 אונטשלוס נ' מד"י (12.12.13); עפ"ג 13466-08-13 מד"י נ' מחאג'נה (21.11.13); עפ"ג 22202-12-14 אחמד נ' מד"י (5.2.15). כמו כן ניתן לראות ת.פ 9586-06-10 מד"י נ' אלפסי (9.7.12); ת.פ 2256-09-10 מד"י נ' ענבתאווי (לא פורסם); ת.פ 2643-09-10 מד"י נ' בן יהודה (7.2.12). ברובם של המקרים הללו הוטלו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שרות וכן עונשי קנס ו/או פיצוי.

15. אף מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירות של החזקת סכין בלבד בלא שימוש בו היא מחמירה:

א. בע"פ (מחוזי נצרת) 7418-12-12 דוד אלפסי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 5.2.13), המערער הורשע בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, וזאת לאחר שבכבד נמצאה סכין מתחת לכיסא הנהג והוא לא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה. בית המשפט השלום גזר על המערער 5 חודשי מאסר, מתוכם 2 חודשי מאסר בפועל וקבע כי המערער ירצה אותם בדרך של עבודות שירות, זאת לאחר שקבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי עד 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע:

"באשר למתחם העונש ההולם אנו סבורים כי כאשר בית המשפט בוחן את נסיבות העבירה מתוך מטרה לקבוע את המתחם עליו ליתן דעתו לכך שגם במקרה של החזקת סכין קיימות נסיבות שונות ומגוונות אשר יש להבחין ביניהן. כך למשל המתחם בעבירה של נשיאת סכין על גופו של אדם שונה מהמתחם של נשיאת סכין בתוך רכב כאשר גם להחזקת סכין בתוך רכב יתכנו וריאציות שונות. בנוגע למתחם העונש ההולם בנסיבות העבירה שבפנינו שהסכין לא הוחזקה על גופו של המערער אנו סבורים כי המתחם ההולם בין מאסר על תנאי ל- 9 חודשי מאסר בפועל".

ב. בת"פ 9832-04-09 (שלום טבריה) מדינת ישראל נ' סעודי - הנאשם הורשע בהחזקת סכין בהיותו אסיר. בית המשפט הטיל עליו מאסר של 10 חודשים, מהם 5 חודשים בפועל והיתרה על תנאי למשך 3 שנים.

ג. בת"פ 19660-11-09 (שלום טבריה) מדינת ישראל נ' עלי אשעל - הנאשם הורשע בהחזקת סכין בהיותו אסיר. בית המשפט הטיל עליו מאסר של 8 חודשים, מהם 4 חודשים בפועל והיתרה על תנאי למשך 3 שנים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

16. בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם, יש ליתן את הדעת לשלל נסיבות, בין היתר לנזק שנגרם מביצוע העבירה ולנסיבות שהביאו את הנאשם לבצעה.

17. במקרה שלפניי הנאשם נשא על גופו סכין שלא כדין. אף אם דקירת המתלונן ופציעתו באמצעות הסכין לא הייתה מתוכננת אלא נבעה ממפגש אקראי עם המתלונן וחילופי הדברים בינו לבין הנאשם על רקע סכסוך קודם ביניהם (כפי שאכן עולה מכתב האישום הנוסף אותו צירף, ובו הודה הנאשם בתיק מס' 21682-05-13, כאמור לעיל), עדיין ניתן לומר כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה החמורה שעניינה פציעת המתלונן הינו משמעותי, וכי הנזק שצפוי היה להיגרם היה רב יותר מכפי שארע בפועל.

18. יהיו אשר יהיו הטעמים שהביאו לפרץ האלימות, מדובר בתקיפה קשה ושלוחת כל רסן שהסבה פגיעה ממשית למתלונן. רק יד המקרה היא זו שהובילה לכך שלא נגרם לו נזק גדול יותר.

קביעת מתחם הענישה:

19. הנאשם הודה בכתבי אישום נפרדים ושונים ולכן, ובהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחת מן העבירות בהן הורשע.

מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה שעניינה פציעה כשהעברין מזוין הינו החל מ- 12 ועד 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

באשר לעבירה שעניינה החזקת סכין אני קובע כי מתחם הענישה הינו החל ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

באשר לעבירה שעניינה גניבה, אני קובע כי מתחם ענישה הינו החל ממאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

20. בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת במקרה שלפניי לנסיבות הבאות:

א. אין ספק כי העונש הצפוי לנאשם יפגע בו.

ב. יש לקחת בחשבון את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, כפי שעולה מתסקיר שירות

המבחן ואף מהודאתו בבית המשפט.

ג. מתסקיר שירות המבחן עולות נסיבות חיים קשות של הנאשם, אשר הייתה להן השפעה על יכולתו להתמודד עם קשיים הניצבים בפניו.

ד. עבר פלילי או העדרו - עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מלמד כי לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, רכוש וסמים. בתאריך 09.04.13, נדון הנאשם בגין עבירות שעניינן תקיפת בת זוג והיזק לרכוש במזיד ל - 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וכן ל - 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע או כל עבירה כלפי עובד ציבור מסוג פשע ויורשע בגין אחת מהן. מאסר מותנה זה הינו בר הפעלה במקרה שלפניי.

21. טען הסנגור כי מדובר בעונש מאסר מותנה לתקופה ארוכה ובלתי מידתית. לכן, לשיטתו, יש להורות על ריצוי תקופה זו בחופף לעונש המאסר אשר יוטל בתיק זה. איני רואה עין בעין עם הסנגור הנכבד בעניין זה. כמו כן, לא מצאתי מקום להורות על ריצוי המאסר המותנה כולו בחופף למאסר בגין תיק זה.

22. נשוב למושכלות היסוד. עונש מאסר על תנאי הוא ככל עונש אחר אשר הוטל בגין התיק הקודם. מדובר בשטר אשר שובר בצדו. משעבר הנאשם עבירה נוספת בית המשפט מפעיל את העונש שניתן בתיק הקודם. כידוע, הכלל הוא שמאסר מותנה קודם יש לרצות באופן מצטבר. בע"פ 3869/09 סילמן נ' מדינת ישראל (28.12.2009) נקבע:

"רק בנסיבות מיוחדות רשאי בית המשפט לקבוע כי המאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר בגין העבירה הנוספת. החוק דורש כי תקופות המאסר יחפפו רק אם קיימים 'טעמים שיירשמו'. 'דרישת טעמים שיירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בכוחו של עונש המאסר כעונש ממשי ומוחשי" (ע"פ 4654/03 ווליד נ' מדינת ישראל, פס' 26 לפסק הדין ([פורסם בנבו], 26.6.2006); ראו גם אהרן אנקר מאסר על תנאי 22-24, 114 (1981); ע"פ 866/77 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 694, 696 (1978); ע"פ 384/78 מדינת ישראל נ' משאלי, פ"ד לב(3) 245, 248 (1978); ע"א 577/83 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד לח (1) 461, 485 (1984))."

23. לא מצאתי כי בענייננו התקיימו טעמים מיוחדים שיצדיקו הפעלת המאסר המותנה כולו באופן חופף. חזקה על הנאשם כי היה מודע להיותו תחת תנאי מכביד. על אף האמור, בחר הנאשם לפעול כפי שפעל, תוך זלזול בחוק ובעונשים אשר נגזרו עליו בעבר ותוך נטילת סיכון משמעותי לפגיעה גופנית במתלונן ולכן אין לו להלין אלא על עצמו. יחד עם זאת, לפני משורת הדין, מאחר והנאשם הודה

במיוחד לו, צירף תיקים נוספים ואף נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה, החלטתי לחפוף מחצית מתקופת התנאי לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם.

שיקום הנאשם:

24. סעיף 40 ד' לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם. דומה כי מעיון בתסקיר שירות המבחן מצטיירת תמונה של מי אשר מחד נטל אחריות על מעשיו, אך מאידך חסר כלים להתמודד עם סיטואציות דומות, אדם המגיב באימפולסיביות, ולכן קיים סיכוי גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד. התסקיר אף אינו כולל המלצות שיקומיות כלשהן.

25. ברע"פ 7572/12 **הזייל נ' מדינת ישראל**, ([פורסם בנבו], מיום 23.10.2012), בית המשפט קבע שהמחוקק לא נתן עדיפות ברורה לשיקולי שיקום באומרו:

"ראשית, סעיף 40 ד' לחוק העונשין שהוסף בתיקון 113, שכותרתו "שיקום", קובע כי בית-המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר הנאשם השתקם או כאשר יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד. ואולם, סעיף 40 ד' אינו עומד לבדו, שכן, מיד לאחריו מגיעים סעיפים 40 ה' ו-40 ו', אשר דנים בחריגה ממתחם העונש ההולם, לחומרא, לשם הגנה על שלום הציבור או לשם הרתעה אישית של הנאשם. כלומר, בניגוד לטענת באת-כוח המבקש, המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על-פני שיקולים אחרים, כגון: שמירה על שלום הציבור או שיקולים של הרתעת נאשמים. שנית, סעיף 40 ד' קובע בזו הלשון: "[...] כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם [...]". כלומר, המחוקק קבע מפורשות, כי ההתחשבות בשיקולי שיקומו של הנאשם נתונה לשיקול דעתו של בית-המשפט, והיא איננה בגדר חובה."

26. חזרתי ונתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן. מנגד, יש לתת את הדעת למעשיו של הנאשם. עסקינן באלימות חמורה, אלימות אשר גרמה לפציעת המתלונן, אף אם לא מדובר בפציעה קשה או בלתי הפיכה. עסקינן בנאשם בעל עבר פלילי, בין היתר בתחום האלימות ולחובתו מאסר מותנה בר הפעלה. לכן, נסיבותיו האישיות צריכות לסגת בפני שיקולי הגמול וההרתעה.

27. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה ואת טיעוני ב"כ הנאשם, ובהתחשב בכלל נסיבות העניין, החלטתי לגזור על הנאשם, במסגרת מתחמי הענישה שקבעתי, עונשים נפרדים כמפורט להלן:

בגין עבירת הפציעה כשהעברין מזוין, אני גוזר על הנאשם 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בגין העבירות שעניינן החזקת סכין ואיומים, אני גוזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עונשי המאסר הללו ירוצו במצטבר.

בגין עבירת הגניבה החלטת להסתפק במאסר מותנה.

החלטתי להימנע מהטלת קנס כספי או פיצוי למתלונן נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, ותקופת המאסר הממושכת הצפויה לו.

28. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים, שהוטל בתיק 20703-03-12, כך שחציו ירוצה במצטבר לעונש המאסר בתיק זה וחציו בחופף.

סך הכול ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו, 28.4.2015.

ג. אני גוזר על הנאשם 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור ויורשע בכול עבירת אלימות מסוג פשע או עוון, למעט עבירות שעניינן החזקת סכין או איומים.

ד. אני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור ויורשע בעבירה שעניינה החזקת סכין או איומים או כל עבירת רכוש.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ו, 16/11/2015 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט